

Var 1981 et uår for TT?

Av GUSTAV LIEN, TT's formann

Vi er kommet så pass langt ut på nyåret at vi kan danne oss et bilde av det som skjedde i 1981 både på godt og vondt.

Et aldri sviktende samtaleemne, oss nordmenn imellom, er vær og vind, og vi i TT danner vel neppe noen unntakelse fra regelen. Emnet kan med fordel nyttes i nær sagt alle sammenhenger og er et godt middel for å oppnå kontakt med andre. Sitter vi på et venteværelse, på en buss eller har følge med en ukjent person i heisen, kan vi uten å virke påtrengende, la falle en liten bemerkning om vær og vind. I de fleste tilfeller er kontakt oppnådd og en samtale er kommet igang.

Når jeg skal forsøke å bringe noen tanker ut til medlemmene om TT's virke i året som er gått, griper jeg i utgangspunktet til et velbrukt tema - vær og vind.

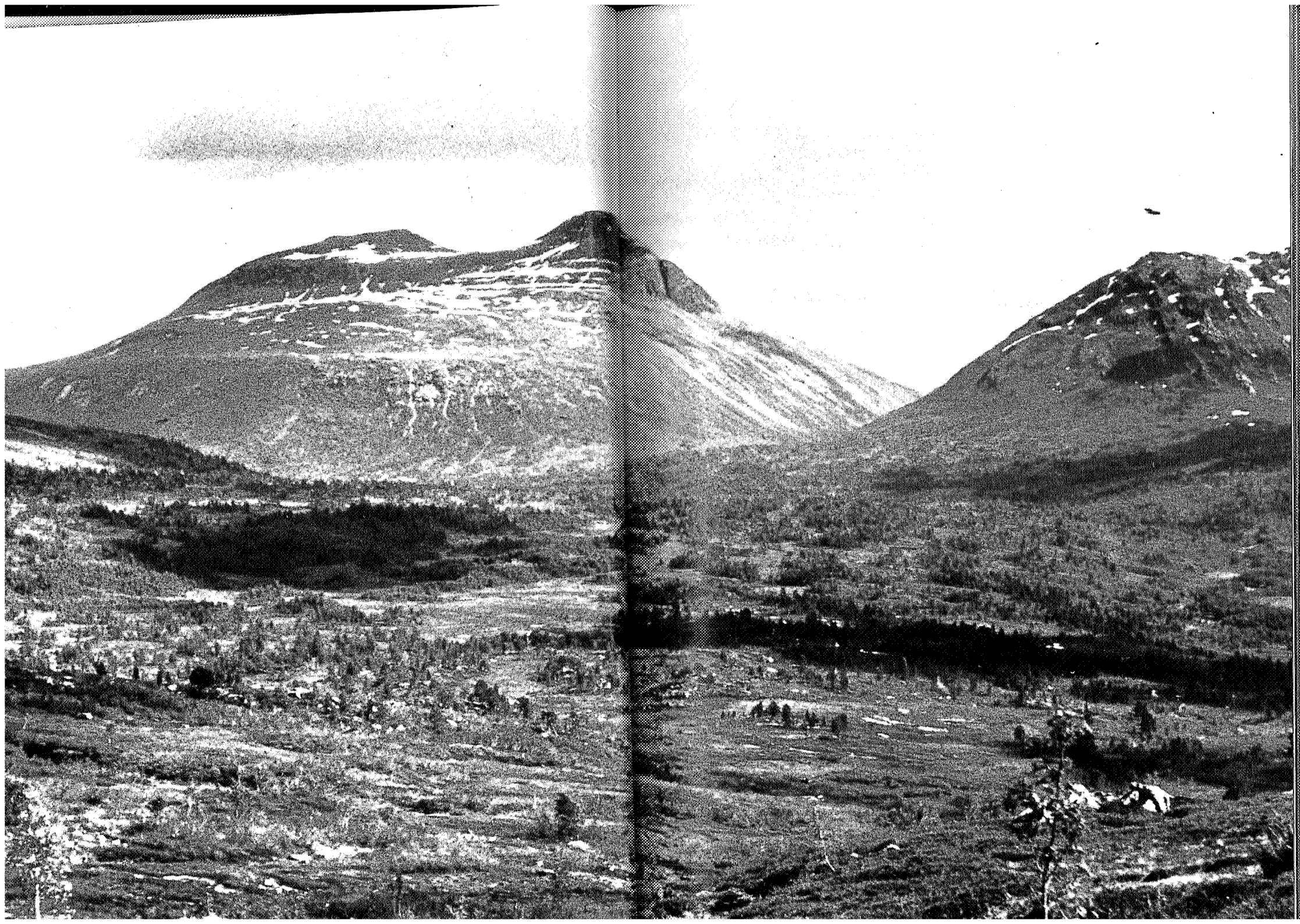
For vårt virke var ikke værforholdene de aller beste i 1981. Påsken kom svært sent og det var på forhånd blitt sagt og skrevet meget om at forholdene i fjellet ikke var av de aller beste. TT hadde fra ansvarlig hold fått opplysninger om at isen på elver og vassdrag var usikker. Dette var opplysninger som en fant å måtte bringe videre til medlemmer og andre som aktet seg til fjells, selv om resultatet kunne bli at noen holdt seg hjemme av den grunn.

Allerede i første del av påsken ble været såvidt dårlig at det bare var de sprekeste gjestene som gav seg i vei til neste hytte. Senere i

Storslått panorama i Trollheimen - Trollhetta (t.v.) og Geithetta.

(Jørund Leraan)

påskeuken ble været mer skiftende, men drømmen om sol over hvite vidder ble desverre ingen realitet.

Våre statistikker viser at antallet overnattinger i påsken sank med i alt 1091 sett i relasjon til året før. Heller ikke sommersesongen ble slik vi hadde håpet, tallene viser en svikt på 566 overnattinger. Regner vi så hva denne svikten utgjør i tapte inntekter, kommer vi til store tall. Det kan i denne sammenheng være naturlig å spørre hvordan resultatet er i andre foreninger, og spørsmålet ble derfor tatt opp på NTF's årsmøte på Rauhellaren i september. Det viser seg at også andre foreninger stort sett har hatt nedgang i besøkstallene i 1981.

La oss komme tilbake til yndlingstemaet - vær og vind. Sommeren 1981 ble ikke det vi hadde håpet på og kommer neppe til å leve videre i vår bevissthet som solskinnssommere 1930 og 1980. Imidlertid kom høstmånedene september og oktober med forholdsvis klare, fine dager og la et mer forsonende slør over kalde og regntunge sommerdager.

TT's virke kan meget vel sammenlignes med vær-situasjonen. Da vi utpå høstparten begynte å få inn nødvendige oversikter over virksomheten, viste det seg at situasjonen på langt nær var så helsvart som mange hadde fryktet for. Det som tross alt er avgjørende er hva vi får inn i kroner og ører og ikke antallet overnattinger alene.

Selv om antallet overnattinger sank urovekkende, så var det i løpet av våren en god del andre aktiviteter som ga bra inntekter. Utleie utenom sesongene til organisasjoner og lag er utvilsomt stigende, spesielt på de hyttene som egner seg for slikt utleie. Jeg vil spesielt nevne at Gjevilvasshytta i løpet av sommeren hadde usedvanlige store dagsbesøk av ulike foreninger og det viser seg at disse besøkende gir en del penger i kassen.

Det enkelte medlem kan selv gjøre seg opp en mening om økonomien i det forløpne år ved å studere resultatregnskapet bak i årboken. Vi kan trekke ulike konklusjoner, men jeg tror neppe at noen vil karakterisere situasjonen som helsvart, eller antyde at 1981 ble et uår for TT.

Jeg vil også peke på at TT i 1981 mottok bidrag og gaver fra ulike hold, og foreningen er giverne stor takk skyldig.

Væktarhaugen seter inngår nå i TT's opplegg som selvbetjeningshytte på ruten fra Nedalen til Kjøli. Setra ligger tre kilometer fra Stugudal, 14 km fra Nedalshytta og 18 km fra Kjøli.
(Hans Melien)

I langtidsplan for 1980-90, pkt. 4.2. som omhandler rekrutteringstiltak og nye aktiviteter heter det i siste avsnitt og jeg siterer:

«Når det gjelder utleie av hyttene utenom sesongene, må en være villig til å slippe til organisasjoner, grupper og enkeltpersoner i større utstrekning enn tidligere. Det må imidlertid være en forutsetning at nye former for utleie ikke fortrenger foreningens egne aktiviteter eller kolliderer med medlemmenes interesser.»

Jeg har tro på at dette punktet i planen bør bli stående uendret og ikke bli gjenstand for noen forandring i de kommende år. Nedgangen i besøkstallet for 1981 behøver nødvendigvis ikke bare skyldes dårlige vær og føreforhold, men den kan ha sin årsak i en generell utvikling som må møtes med nødvendige mottiltak.

Såvel Gjevilvasshytta som Nedalshytta har en beliggenhet og utforming som gjør at de egner seg vel for nye aktiviteter både før

og etter sesongene. Disse hyttene bør også i langt større grad kunne utnyttes bedre i åpningstidene. Jeg kan nevne at styret og administrasjonen har innledet et samarbeide med Oppdal kommune, turisthotellene i Oppdal, Tydal kommune samt Selbu og Tydal reiselivslag når det gjelder hyttene Nedalen, Storerikvol- len, Schulzhytta og Gjevilvasshytta. Hva resultatet av samarbeidet kan bli, er det for tidlig å si noe om, men jeg har tro på at det vil bringe positive resultater.

Også på våre selvbetjeningshytter bør utnyttelsesgraden kunne økes betraktelig. I løpet av høsten 1981 er storparten av de planlagte utbedringsarbeidene på Dindalshytta blitt utført og de resterende arbeider er planlagt utført i 1982. Dindalshytta vil dermed kunne gi plass for ca. 20 personer, eller sagt på en annen måte - hytta kan gi plass for et sluttet lag av passe størrelse. Videre kan jeg nevne Græslihytta og Kjølhytta som i lange perioder av året overhodet ikke blir besøkt.

Arbeidene på Ramsjøhytta vil bli startet opp sommeren 1982 og regnes avsluttet sommeren 1983. Hytta vil derfor ikke være aktuell å bruke til andre aktiviteter, men vi regner med at det, byggearbeidene til tross, skal bli plass for våre fotturister.

Gledelig er det å kunne fortelle at Schulzhytta i vinterferien hadde besøk av en større gruppe TT-medlemmer og at et lignende besøk også vil skje i 1982. Gjevilvasshytta hadde i nyttårshelga besøk av en gruppe TT medlemmer - omkring 40 personer.

Ideelt sett bør våre medlemmer i første rekke kunne nyttiggjøre seg hyttene i langt større grad enn tidligere, eksempelvis ved å feire spesielle dager eller å arrangere en hyggelig tur med hytteopphold for venner og kjente.

Jeg tror allikevel ikke at etterspørselen fra medlemmene vil bli så stor at den fullt ut dekker kapasiteten og vi må derfor fortsatt slippe til andre. Som langtidsplanen sier: organisasjoner, grupper og enkeltpersoner.

Jeg er klar over at hyppigere utleie til andre vil medføre en økt belastning for administrasjonen, tilsynene og betjeningen. Videre vil det kunne kollidere med det enkelte medlems interesser i noen grad. Jeg vil be om at de impliserte parter viser forståelse og vil minne om at hensikten med en øket aktivitet er å legge et best mulig økonomisk grunnlag for vårt virke i årene fremover.

Vinternatt i fjellene

Av TONE KRAFT

Om du spør en gjennomsnitts nordmann i dag hva han vet om Harald Sohlberg, er det meget sannsynlig at han ville se forvirret ut og melde pass.

Spør ham i stedet om han har sett og husker et maleri som heter «Vinternatt i fjellene», og han vil ventelig nikke gjenkjennende:

«Åja, du mener det lysende blå med de trolske fjellene og stjernen på den mørke vinterhimmelen?»

Det bildet kjenner de fleste. Det henger i Nasjonalgalleriet i Oslo. Det finnes en rekke studier og forarbeider, de fleste i privat eie. Ett av dem henger i Rasmus Meyers Samlinger i Bergen.

Den som er noe bedre bevandret i malerkunsten, vil kanskje også kjenne et annet Sohlberg-maleri av de mange i Nasjonalgalleriet, «Fra Røros» med de herlige saftige farvene. Spør du om flere bilder, vil vel de fleste bli svar skyldig. Men vinterbildet fra Rondane er blitt noe i retning av allemanns eie. Det er det folk kjenner og husker og er glad i. Det er et eksempel på kunstneren som overskygges helt og holdent av sitt skaperverk. Han har lett for å glemmes, mens bildet huskes.

Hvem var han så egentlig, denne Harald Sohlberg som først på dødsleiet fikk den offentlige anerkjennelse som Statens kunstnerlønn innebærer, men som var høyt anerkjent og beundret fra unge år av kunst-kjennere?

— — —

Selv om Harald Sohlberg gjennom det meste av sitt voksne liv slet med stadig mer tyngende økonomiske problemer, var han i sin ungdom aldri en slik pengelens kunstnerspire som trosser motgang